

ŠAMBALA ŠVYTINTI

~~~~~
(SHAMBALA by Nicholas Roerich. New-York, 1985.)

„Lama, papasakok man apie Šambalą!“

„Jūs, Vakarų gyventojai, nieko nežinote apie Šambalą ir nieko žinoti nenorite. Matyt, tu klausai tik iš smalsumo ir be reikalo tari tą šventą žodį“.

„Lama, aš ne šiaip tuščiai klausiu apie Šambalą. Visur žmonės žino šį didį simbolį įvairiausiais vardais. Mūsų mokslininkai gauda kiekvieną žinių kibirkštėlę apie šią nuostabią Viešpatiją. Čioma de Kerešas (*Csoma de Koros(angl.)*) sužinojo apie Šambalą, ilgai gyvendamas budistų vienuolynuose. Griunvedelis (*Grünwedel(vok.)*) išvertė žymiojo Taši-Lamos Pal Den Eše knygą „Kelias į Šambalą“. Mes nujaučiame, kad už slaptųjų simbolių slepiasi didi tiesa. Iš tiesų, uolus ieškotojas trokšta sužinoti viską apie Kalačakrą“.

„Kaip tai gali būti, jei Vakarų gyventojai niekina mūsų šventyklas? Jie rūko mūsų šventovėse. Jie nesupranta ir nenori gerbti mūsų tikėjimo ir mūsų mokymo. Jie tyčiojasi ir juokiasi iš simbolių, kurių reikšmės nepajėgia suvokti. Jeigu mes aplankytume jūsų šventyklas, mūsų elgesys būtų visiškai kitoks, nes jūsų didysis Bodhisatva Issa išties yra Pakylėtas. Ir niekas iš mūsų neims menkinti Gailestingumo ir Teisingumo mokymo“.

„Lama, tik labai neišprusę ir kvaili žmonės juokiasi iš jūsų mokymo. Šventa vieta apjungia visus mokymus apie tiesą. Ir kiekvienas, kuris tai jaučia, neniekins šventųjų vietų. Lama, kodėl tu manai, kad Palaimintojo mokymo esmė yra nežinoma Vakarams? Kodėl tu sakai, kad Vakaruose mes nieko nežinome apie Šambalą?“

„Lama, štai ir ant mano stalo tu gali rasti Kalačakrą, Mokymą, didžiojo Atišos (*Atisha*) atneštą iš Indijos. Man žinoma, jei didi dvasia jau pasiruošusi, ji girdi balsą, skelbiantį „Kalagija“ – tatau yra šaukimas į Šambalą. Mes žinome kuris iš Taši-Lamų aplankė Šambalą. Mums žinoma Didžiojo Žynio knyga – „Raudonas kelias į Šambalą“. Mes netgi žinome mongolų giesmę apie Šambalą. Kas žino, galbūt mes žinome daugel, kas nežinoma tau. Mes žinome, kad visai neseniai jaunas lama iš Mongolijos išleido naują knygą apie Šambalą“.

Lama tiriančiai žiūri į mus savo veriančiu žvilgsniu, o paskui taria:

„Didžioji Šambala yra toli už vandenyno. Tatau galinga dangiška karalija. Ji neturi nieko bendra su mūsų žeme. Kam ir kodėl jūs, žemės žmonės, domitės ja? Tik kai kuriose vietose, tolimojoje Šiaurėje, jūs galite išžiūrėti švytinčius Šambalos spindulius“.

„Lama, mums žinoma Šambalos didybė. Mes žinome šios nenusakomos viešpatijos realumą. Bet mums tai pat žinomas ir žemiškosios Šambalos realumas. Mes

žinome, kad kai kurie aukštieji lamos ėjo į Šambalą, kaip pakeliui jie matė įprastus fizinius dalykus. Mes žinome vieno lamos iš Buriatijos pasakojimą, kaip jis buvo palydėtas labai siauru slaptuoju praėjimu. Mes žinome, kaip kitas keliautojas matė kalniečių karavaną, vežusi druską iš ežerų, esančių ant pačios Šambalos sienos. Dar daugiau, mes patys matėme baltą pasienio stulpą, vieną iš trijų Šambalos postų. Todėl nekalbėk man tik apie dangiškąją Šambalą, bet kalbėk ir apie žemišką; nes tu, taip kaip ir aš žinai, kad žemiškoji Šambala jungiasi su dangiškąja. Ir būtent toje vietoje susijungia abu pasauliai“.

Lama nutilo. Iš po pusiau nuleistų vokų jis atidžiai tiria mūsų veidus. Ir vakaro prieblandoje pradeda savo pasakojimą: „Iš tiesų, ateina metas, kai Palaimintojo Mokymas vėl sklinda iš Šiaurės į Pietus. Tiesos Žodis, pradėjęs savo didįjį kelią iš Bodigajos (*Bodhgaya*), vėl sugrįš į tas pat vietas. Turime tatau priimti taip, kaip yra: tikrasis Mokymas apels Tibetą ir vėl pasirodys Pietuose. Budos mokymai apsireikš visose šalyse. Iš tiesų, artėja didžiuliai įvykiai. Štai jūs ateinate iš Vakarų ir atnešate žinią apie Šambalą. Mes iš tiesų turime tai priimti kaip deramą dalyką. Matyt, Rigden-Džapo bokšto spindulys pasiekė visas šalis“.

„Kaip deimantas spindi šviesa Šambalos Bokšte. Jis ten - Rigden-Džapo, nenuilstantis, amžinai budintis žmonijos gerovės sargyboje. Jo akys niekad neužsimerkia. Savo magiškame veidrodyje jis mato visus žemiškus įvykius. Ir jo minties galia prasiskverbia į tolimiausias žemes. Jam neegzistuoja nuotoliai; jis akimirksniu gali suteikti pagalbą vertiesiems. Ryški jo šviesa gali sunaikinti bet kokią tamsą. Jo nesuskaičiuojami turtai paruošti padėti visiems nepritekliuje, tiems, kurie pasiaukuoja vardan tarnystės tiesai. Jis netgi gali keisti žmonių karma...“

„Lama, man atrodo, kad tu kalbi apie Maitrėją, ar taip?“

„Mes neturime kalbėti apie šią paslaptį! Daug yra to, kas neturi būti atverta. Daug yra to, kas neturi būti kristalizuota garsu. Garsu mes atveriamė savo mintį. Garsu atspindime savo mintį erdvėje ir dėl to gali sekti didžiulė žala. Todėl visa, kas atverta anksčiau nulemtu laiko, virsta nesuskaičiuojamomis nelaimėmis. Toks lengvabūdiškumas sukelia didžiausias katastrofas. Jei Rigden-Džapo ir Palaimintasis Maitrėja tau vienas ir tas pat – tebūnie. Aš to nesakiau! Nesuskaitomi Šambalos gyventojai. Neišsibaigia daugybė įstabių naujų jėgų ir pasiekimų, kurie ten ruošiami žmonijai...“

„Lama, Vedanta sako, kad labai greitai žmonijai bus duota naujų energijų. Ar tai tiesa?“

„Neišsenka begalinė gausybė to, kas didu, skirta ir paruošta. Iš Šventųjų Raštų mes žinome apie Palaimintojo Mokymą, apie tolimųjų žvaigždžių gyventojus. Iš to paties šaltinio mes girdėjome apie skraidantį plieno paukštį... apie geležines angis, kurios alsuodamos ugnimi ir dūmais, skrodžia erdvę. Palaimintasis Tathagata išpranašavo visą ateitį. Jis žinojo, koku būdu Rigden-Džapo pagalbininkai įsikūnys reikiamu metu; kaip šventoji kariauna išvaduos Lhasą nuo visų jos klastingų priešų; ir kaip bus įvesta teisingumo viešpatija“.

„Lama, jei didieji kariai įsikūnijo, neįau Šambala neims veikti čia, žemėje?“

„Visur – čia ir danguje. Visos gėrio jėgos susijungs, kad sunaikintų tamsą. Kiekvienas, kuris prisidės šiame didžiame darbe, bus šimteriopai atlygintas šioje pačioje žemėje, šiame pačiame įsikūnijime. O visi, nusidėję Šambalai pražus šiame pačiame įsikūnijime, nes jie išsėmė gailestingumą“.

„Lama, tu žinai tiesą. Tuomet pasakyk man, kodėl tiek daug nevertų šventikų?“

„Žinoma, tai nedovanotina, bet jei Mokymas turi judėti į Pietus, tad nenuostabu, kad daugelis mokytojų lamų apleido Tibetą. Ar žinoma Vakaruose, kad Pančen-Rinpoče (Taši Lama) susijęs su Šambala?“

„Lama, mes suprantama žinom, kad Pančen-Rinpoče yra visur didžiai gerbiamas. Įvairiose šalyse mes girdėjom, su kokia pagarba ne tik budistai, bet ir kitų skirtingų tautybių žmonės pagarbiai kalbėjo apie Jo Šventenybę. Netgi kalbama, kad dar gerokai prieš jam išvykstant jo asmeninių menų freskose buvo pavaizduotos visos jo būsimos kelionės vaizdai. Mes žinome, kad Pančen-Rinpoče laikosi visų didžiųjų lamų papročių. Mums pasakojo, kaip jo pabėgimo metu jis su pasekėjais išvengė daugybės grėsmingų pavojų“.

„Mums žinoma, kaip sykį, kuomet persekiojant iš Lhasos buvo visai netoliese, smarkus sniegas pastojo jiems kelią. Kitą sykį Pančen-Rinpoče pasiekė kalnų ežerą; jam iškilo sudėtinga užduotis. Jo priešai buvo arti, ir kad nuo jų atitrūkti reikėjo nueiti ilgą kelią aplinkui ežerą. Tada Pančen-Rinpoče kuriam laikui paniro gilion meditacijon. Išėjęs iš jos, nepaisant pavojaus, įsakė karavanui, nors ir grėšiant pavojui, visą naktį likti ežero pakrantėje. Ir tada įvyko nepaprastas dalykas: naktį spustelėjo stipriausias šaltis ir ežeras apsidengė ledu ir sniegu. Prieš saulei tekant, kol dar buvo tamsu, Taši-Lama liepė savo žmonėms skubiai leisti į kelionę ir drauge su trimis šimtais savo pasekėjų ledu perėjo ežerą trumpiausiu keliu, taip išvengdami pavojaus. Kai priešai atskubėjo prie ežero, saulė jau buvo aukštai ir ledas ištirpęs. Jiems teliko tik aplinkinis kelias. Ar buvo taip?“

„Teisybė, buvo šitaip. Pančen-Rinpoče kelionės metu pagelbėjo šventoji Šambala. Jis matė daugybę nuostabių ženklų, kai skubėdamas į Šiaurę kirto kalnyną“.

„Lama, netoli nuo Ulan-Davano mes matėme didžiulį juodą grifą, žemai lekiantį palei mūsų stovyklą. Jis skrido skersai kelio kažkam švytinčiam ir gražiam, skridusiam virš mūsų stovyklos pietų link ir spindinčiam saulės spinduliuose“.

Lamos akys blykstelėjo. Nekantraudamas jis paklausė:

„Ar jautėte toje dykynėje šventyklų smilkalų aromatą?“

„Lama, tu visiškai teisus – akmeningoje dykynėje, per keleto dienų kelio nuo artimiausios gyvenamos vietos, daugelis mūsų vienu metu pajutome puikių smilkalų

dvelksmą. Taip nutiko keletą kartų. Mes niekada anksčiau nesame patyrę tokio malonaus aromato. Jis man priminė smilkalus, kuriuos mano draugas davė man Indijoje – iš kur jisai juos gavo, aš nežinau“.

„O, jus saugo Šambala. Didžiulis juodas grifas – jūsų priešas, kuris bando sugriauti jūsų darbus, bet saugojanti Šambalos jėga lydi jus šios spinduliuojančios Materijos pavidalu. Ši jėga visada su jumis, bet ne visada galite ją pajauti. Ji tik kartais pasirodo, kad jus sustiprintų ir vestų. Ar pastebėjote, kurlink skrido ši sfera? Jūs turite sekti būtent ta kryptimi. Tu paminėjai šventąjį šauksmą – Kalagija! Tasai, kuris girdi šį įsakmų šaukimą, turi žinoti, kad jam kelias į Šambalą yra atviras. Jis turi išiminti metus, kuomet buvo pašauktas, nes būtent nuo to laiko jam visad padės Palaimintasis Rigden-Džapo. Tačiau tik jums patiems reikia žinoti ir suprasti, kaip žmonėms padedama, nes jie dažnai atmeta pasiunčiamą pagalbą“.

“Lama, papasakok, kaip Šambala padeda paprastiems žmonėms? Mes žinome apie adeptus ir apie išikūnijusius Šambalos pasiuntinius. Bet kaip gi Šambalos galybė pasireiškia tarp paprastųjų žmonių?“

„Nenusakomi ir įvairūs tie keliai. Tam, kuris buvusiuose gyvenimuose sekė tiesos mokymu ir buvo naudingas Visuotiniam Gėriui, padės tas pat Visuotinis Gėris. Prieš keletą metų, karo ir suirutės metu, vienas žmogus paklausė lamos, ar jam būtina pakeisti gyvenamąją vietą. Lama jam pasakė, kad jis gali pasilikti toje pat vietoje dar šešis mėnesius, bet paskui pateks į didelį pavojų ir turės nedelsdamas bėgti. Tuos šešis mėnesius žmogui sekėsi kuo puikiausiai: buvo ramu, ir jo turtai didėjo. Praslinkus šešiams mėnesiams jis pagalvojo: „Kodėl turėčiau rizikuoti savo turtu palikdamas šią taikingą vietą? Man viskas klojasi taip palankiai ir akivaizdu, pavojaus nėra nė ženklo. Matyt, lama bus apsirikęs“.

„BET KOSMINĖS tėkmės neįmanoma sulaikyti. Ir išpranašautas pavojus radosi akimirksniu. Iš abiejų pusių į tą vietą greitai artėjo priešų pulkai. Ir žmogus suprato, kad geriausia proga buvo praleista ir dabar kelias jam atkirstas. Jis nuskubėjo pas tą patį lamą ir papasakojo, kas atsitiko“.

„Lama jam atsakė, kad dėl tam tikrų priežasčių jis gali būti išgelbėtas. Tačiau, - pridūrė lama, - dabar tau padėti yra gerokai sunkiau. Geriausioji galimybė praleista, tačiau aš vis dar galiu kai ką dėl tavęs padaryti. Rytoj su visa savo šeima imkite arklius ir jokit į Šiaurę. Kelyje jūs sutiksite savo priešus. Tatai neišvengiama. Kai pamatysite, kad jie artinasi, pasukite į šalikelę ir stovėkite nejudėdami. Net jei jie prisiartintų prie jūsų, net jei jus pašnekintų, neprakalbėkite ir nejudėkite, kol jie nenueis.“

„Taip ir nutiko. Tas žmogus su visa šeima ir manta anksti ryte patraukė į kelią. Netikėtai ryto rūke jie išžiūrėjo greitai besiantinančių kareivių siluetus. Jie išsuko iš kelio ir stovėjo tylėdami ir įsitempę“.

Kareiviai kaip mat priartėjo, ir tas vargšelis išgirdo, kaip vienas jų suriko: „Štai jie! Matau žmones! Turėsim iš ko pasipelnyti!“ Kitas besijuokdamas jam atrėžė: „Drauguži,

tu, tikriausiai šianakt prastai miegojai, jei neskiri žmonių nuo akmenų. Štai gi jie šalia, o tu sakai, kad tai ne akmenys!“

Tačiau pirmasis spyrėsi: „Bet aš įžiūriu netgi arklių!“ Antrasis juokėsi: „Toku akmeniniu arkliu toli nenujosi. Nejaugi tu manai, kad arklys, užjautęs mūsų žirgus, stovėtų it sustingęs?“

„Kareiviai juokėsi iš visos širdies ir pasišaipydami iš pirmojo apsirikimo, prajojo gan arti pro pat sustingusį būrelį. Tuomet išnyko migloje. Tokiu būdu, netgi iš sunkiausios padėties tasai žmogus buvo išgelbėtas. Nes vienąsyk buvo naudingas Šambalai“.

„Šambala žino viską. Bet Šambalos paslaptys griežtai saugomos“.

„Lama, kaip saugomos Šambalos paslaptys? Kalbama, kad daug Šambalos bendražygių, daug žinianešių pasklidę po pasaulį. Kaip gali jie išsaugoti jiems patikėtas paslaptis?“

„Didieji paslapčių saugotojai įdėmiai stebi tuos, kuriems jie patikėjo savo darbą ir pavedė didžią misiją. Jei kelyje netikėtai užklumpa blogis, jiems nedelsiant suteikiama pagalba. Ir patikėta brangenybė bus išsaugota. Daugmaž prieš 40 metų didi paslaptis buvo patikėta žmogui, gyvenusiam Didžiojoje Mongolijos Gobi dykumoje. Jam buvo prisakyta, kad jis gali naudotis ta paslaptimi ypatingiems tikslams, bet kai tik pajus priartėjant išėjimo iš šio pasaulio laiką, turės surasti žmogų, tos brangenybės vertą ir perduoti jam savo brangenybę. Praėjo daug metų. Ir tasai žmogus susirgo, o jam sergant prie jo prislinko nelaboji jėga ir jis neteko sąmonės. Tokioje būklėje jis, žinoma, negalėjo rasti tinkamo įpėdinio, kuriam galėtų patikėti savo lobį. Tačiau Didieji Saugotojai visada budrūs ir akylūs. Iš aukštojo Ašramo per didžiąją dykumą išskubėjo vienas jų, neišlipdamas iš balno daugiau nei šešias dešimtis valandų. Jis pasiekė ligonį dar laiku, suspėjo trumpam atitolinti jo mirtį ir surado tą, kuris būtų vertas perduoti įgaliojimą. Gal būt tu nustebsi, kodėl Saugotojas nepasiėmė brangenybės su savimi. Ir kodėl įvyko tas perdavimas. Todėl, kad didžiosios Karmos – savi ypatingi keliai ir netgi didieji paslapčių Saugotojai kartais nenori paliesti Karmos gijų. Nes kiekviena Karmos gija, jei būtų nutraukta, galėtų sukelti didžiules negandas“.

„Lama, Turfane, Turkmėnijoje mums rodė olas su ilgais neištirtais praėjimais. Ar galima pasiekti Šambalą tais praėjimais? Mums pasakojo, kad kartais iš tų olų išeidavo nepažįstami žmonės ir traukdavo į miestus. Jie norėdavo už pirkinius mokėti keistomis senoviškomis monetomis, kokių dabar jau nėra apyvartoje“.

„IŠ TIESŲ, iš tiesų, Šambalos žmonės kartais pasirodo pasaulyje. Jie susitinka su žemiškaisiais Šambalos bendradarbiais. Žmonijos labai jie siunčia brangias dovanas, įstabias relikvijas. Aš galiu tau papasakoti daug atsitikimų, kai stebuklingos dovanos buvo gautos per erdvę. Net pats Rigden-Džapo kartais prisiima žmogaus pavidalą. Jis netikėtai pasirodo šventose vietose, vienuolynuose. Ir skirtu laiku skelbia savo pranašystes“.

„Naktį arba anksti ryte, prieš patekiant saulei Pasaulio Viešpats atvyksta į Šventyklą. Jis įeina. Išsyk pačios vienu metu užsidega lampados. Kai kurie ten esantys išsyk atpažįsta Didįjį Keliuaininką. Su gilia pagarba susirenka lamos. Atidžiai jie klauso pranašysčių apie ateitį“.

„Artinasi didžioji epocha. Pasaulio Viešpats pasiruošęs kautynėms. Rodosi daugel ženklų. Kosminė ugnis vėl artėja prie žemės. Planetos pranašauja naują erą. Bet dar daug katastrofų įvyks iki prasidedant naujai klestėjimo erai. Vėl žmonija bus išbandyta, kad būtų nustatyta, ar pakankamai išaugo jos dvasia. Požeminė ugnis dabar siekia susijungti su ugniniu Akašos elementu; jei visos gerosios jėgos nesuvienys savo galybės, didžiausi kataklizmai neišvengiami. Pasakojama, kaip palaimintasis Rigden-Džapo pasirodo, kad duotų nurodymus savo žinianešiams; kaip galingas valdovas pasirodo ant juodos uolos, pakeliui į Ladaką. Ir iš visų pusių su didžiausia pagarba prisiartina raiti žinianešiai, kad išklausytų Jo; ir visu greičiu skrieja vykdyti didžiosios išminties nurodymų“.

„Lama, kaip atsitiko kad žemiškosios Šambalos vis dar neatrado keliautojai? Žemėlapiuose galima išsvysti daugybės ekspedicijų maršrutus. Akivaizdu, kad visos viršukalnės jau pažymėtos, o visos upės ir slėniai ištyrinėti“.

„Iš tiesų, daug aukso žemėje ir daug deimantų ir rubinų kalnuose, ir kiekvienas trokšta juos užvaldyti! Ir kiek žmonių stengiasi juos išgauti! Tačiau kaip tie žmonės negali surasti šių lobių, taip niekas nepasieks Šambalos be kvietimo! Jūs girdėjote apie nuodingus srautus, supančius kalnus. Galbūt jūs net matėte žmones, mirštančius nuo dujų, kai prisiartinavo prie jų. Galbūt matėte, kaip gyvuliai ir žmonės imdavo drebėti, kai artindavosi prie kai kurių vietovių. Daug žmonių bando pasiekti Šambalą be kvietimo. Kai kurie iš jų išnyko visiems laikams. Tik nedaugelis pasiekia šventąją vietą, ir tik tada, kai jų karma tai leidžia.“

„Lama, tu kalbi apie šventąją vietą žemėje. Ar gausi ten augmenija? Kalnai atrodo nederlingi, o uraganai ir viską naikinantys šalčiai ten nepaprastai stiprūs“.

„Tarp aukštų kalnų yra niekam nežinomi, iš visų pusių apsaugoti slėniai. Karštos vermės maitina gausią augmeniją. Daug retų augalų ir vaistažolių auga šioje neįprastoje vulkaninėje dirvoje. Galbūt jūs kalnuose užtikdavote karštų geizerių. Galbūt girdėjote, kad tik per dviejų dienų kelionę nuo Nagču, kur nepamatysi nei medžio, nei augalo, yra slėnis su medžiais, žole ir šiltu vandeniu. Bet kas gali žinoti visus šių kalnų labirintus? Ant akmenų neaptiksi žmogaus pėdsakų. Neperskaitysi žmonių minčių – o tie, kas tai moka, tyli! Galbūt, jūs savo kelionių metu sutikdavote daug keleivių, tylomis keliaujančių dykuma per šaltį ir per karštį link savo, jums nežinomo tikslo. Nemanykite, kad jei drabužiai kuklūs, tai ir keliuaininkas nereikšmingas! Jei jo akys pusiau primerktos, nemanykite, kad jo žvilgsnis neaštrus. Neįmanoma atspėti, iš kur artinasi jėga. Bergždi visi įspėjimai, bereikalingos visos pranašystės – tik Šambalos kelias atves tave į sėkmę. Tik kreipdamasis tiesiai į Palaimintąjį Rigden-Džapo, tu gali ko nors pasiekti“.

„Lama, Tu sakei, kad Šambalos priešai žus. Kaip jie žus?“

„Iš tiesų, jie žus skirtu laiku. Juos sunaikins jų pačių žemas garbės troškimas. Rigden-Džapo gailestingas. Bet nusidėjėliai – patys sau priešai. Kas gali pasakyti, kada gauni, ko nusipelnęs? Kas gali atskirti, kada pagalba tikrai būtina? Ir kokia toji pagalba turi būti? Daugelis kataklizmų būtini ir turi savo tikslą. Būtent tada, kai ribotas žmogiškasis mastymas įsitikinęs, kad viskas sugriuvo ir visos viltys žlugo, kuriančioji Valdovo ranka siunčia galingą savo spindulį“.

„Kaip naikinami nusidėjėliai? Vienas lama-dailininkas turėjo ypatingą dovaną tapyti neprilygstamo grožio tapyti šventųjų paveikslus. Puikiai jis tapė Rigden-Džapo, Palaimintojo Budos ir Visareginčios Dukar atvaizdus. Tačiau kitas dailininkas jam pavydėjo ir supykęs nusprendė pakenkti teisiamam. Ir kai jis pradėjo šmeižti lama-dailininką, dėl nežinomos priežasties sudegė jo namas. Visas jo turtas buvo sunaikintas, o šmeižiko rankos taip stipriai apdegė, kad jis ilgą laiką negalėjo dirbti“.

„Kitas piktavališkas grasino sunaikinsias visą vieno doro žmogaus triušą. Ir netrukus pats nuskendo, keldamasis per Džampo. Kitą žmogų, dariusį daug gražių labdarinių darbų, kažkas užpuolė, siekdamas sunaikinti visą jo turtą, paskirtą žmonijos labui. Ir vėl galingas Rigden-Džapo spindulys pasiekė priešą, ir per vieną dieną visas jo turtas buvo nušluotas, ir jis tapo elgeta. Galimas daiktas, ir dabar tu jį pamatysi Lhasos turguje, prašantį išmaldos“.

„Kiekviename mieste jūs galite išgirsti, kaip baudžiami tie nevertieji sutvėrimai, nukreipę savo tūžmąstį prieš vertuosius. Tik Šambalos keliu tu gali žengti be pavojų. Bet koks nukrypimas nuo šio garbės kelio atves tave prie didžiausių pavojų. Viskas žemėje gali būti surasta ir išmatuota. Ne tikėjimą ir ne aklą garbinimą prisakė Palaimintasis, tik – patirties žinojimą.

„Taip yra, Lama. Aš taip pat galiu tau papasakoti, kaip vienas iš mūsų artimųjų tapo Šambalos broliu. Mes žinome, kaip jis su moksline misija išvyko į Indiją, kaip netikėtai paliko karavaną ir kaip po ilgo laiko nelaukta atėjo žinia, kad jisai Šambaloje“.

„Aš galiu tau papasakoti, kaip iš tolimojo Altajaus daug sentikių ėjo ieškoti taip vadinamos Baltvandenės, bet niekas nesugrįždavo. Aš girdėjau vardus tų kalnų, upių ir ežerų, esančių pakeliui į tą šventąją vietą. Tie pavadinimai slapti, kai kurie iš jų iškraipyti, bet tu žinai esmę, už jų slypinčią“.

„Aš galiu tau papasakoti, kaip vienas šio didingojo mokymo vertas mokinys išvyko į Šambalą anksčiau jam skirtu laiku. Tai buvo tyra ir nuoširdi dvasia, bet jos karma dar nebuvo išgyventa ir žemiškoji užduotis dar neužbaigta. Vienas Didžiųjų Mokytojų sutiko jį raitas kalnuose ir asmeniškai kalbėjo su šiuo veržliuoju keliautoju. Gailestingai ir atjautos vedamas jis nukreipė jį atgalios, pabaigti savus darbus. Aš galiu tau papasakoti apie Ašramus už Šigadzės. Aš galiu tau papasakoti kaip Šambalos Broliai pasirodydavo įvairiuose miestuose ir kaip jie nukreipdavo didžiausias žmonijos nelaimes, jei žmonės juos deramai suprasedavo“.

„... Lama, ar buvai sutikęs Azarus ir Kutchumpus?“

„Jei tau žinoma tiek atsitikimų, sėkmė turi lydėti tave darbuose. Tiek daug žinoti apie Šambalą jau savaime yra apivalymo srovė. Daugelis mūsiškių per savo gyvenimą ne kartą buvo sutikę Azarus ir Kutchumpus bei sniego žmones, jiems tarnavusius. Tik dabar Azarai nebesirodo miestuose. Jie visi susirinko kalnuose. Labai aukšti, ilgais plaukais ir barzdomis, išoriškai jie panašūs į indus. Kartą eidamas palei Brahmaputrą pamačiau Azarą. Bandžiau jį pasivyti, bet jis staigiai pasuko už uolos ir pradingo. Neradau ten nei olos, nei plyšio – viskas, ką radau tik nedidelę stupą. Tikriausiai jis nenorėjo, kad jį trukdytų“.

„Kutchumpų dabar nebepamatysi. Anksčiau jie gan dažnai pasirodydavo netoli Tsango ir Manasarovaro srityje, kai piligrimai traukdavo į šventąjį Kailašą. Netgi sniego žmonės dabar retai sutinkami. Paprastas žmogus dėl neišprusimo palaiko juos vaiduokliais. Yra gilių priežasčių, kodėl būtent dabar Didieji nepasirodo viešai. Mano senasis mokytojas daug pasakojo apie Azarų išmintį. Mes žinome kelias vietas, kur gyveno Didieji, bet vienu metu tos vietos ištuštėjo. Didi priežastis, didi paslaptis“.

„Lama, ar tiesa, kad Ašramai buvo iškelti iš Šigadzės apylinkių?“

„Tos paslapties atskleisti nevalia. Aš jau sakiau, kad Azarų Tsange daugiau nesurasi.“

„Lama, kodėl jūsų dvasininkai tikina, kad Šambala toli už vandenyno, kai žemiškoji Šambala yra arčiau? Tsoma de Korosas net mini vietą, pateikdamas įrodymų, – nuostabų kalnų slėnį, kur įvyko Budos Pašventimas“.

„Aš girdėjau, kad Tsoma de Koroso gyvenimas nebuvo sėkmingas. Ir Griunvedelis, kurį tu paminėjai, neteko proto: nes jie abu prisilytėjo prie didžiojo Šambalos vardo vien iš smalsumo, nesuvokdami didžiosios jos reikšmės. Pavojinga žaisti su ugnimi, nors ugnis gali duoti žmonijai didžiausios naudos. Galbūt tu girdėjai, kad kai kurie keliautojai bandė prasiskverbti į uždraustą sritį ir kad vedliai atsisakydavo juos lydėti. Jie sakydavo: „Geriau užmuškite mus“. Netgi tie paprasti žmonės suprato, kad prie tokių iškilų dalykų galima prisiliesti tik su didžiausia pagarba.“

„Nenusiženk įstatymams! Uoliai darbuokis ir lauk, kol Šambalos žinianešys atvyks pas tave. Lauk, kol Griausmabalsis ištars „Kalagija“. Ir tuomet sėkmės lydimas galėsi ištirti šį didįjį pasaulį. Tuščias smalsumas turi pavirsti nuoširdžiu veržimusi į pažinimą, į didžiųjų principų taikymą kasdieniniame gyvenime“.

„Lama, tu – klajūnas. Sakyk, kur vėl tave sutiksiu?“

„Meldžiu tavęs, neklauski mano vardo. Dar daugiau, jei sutiktumei mane kokiam nors mieste arba kokioje kitoje gyvenamoje vietoje, neparodyk, kad pažinai mane. Aš pats prie tavęs prieisiu“.

„Bet jeigu aš priečiau, kaip tu pasielgtum – paprasčiausiai pasitrauktum ar imtumeis kaip nors mane hipnotizuoti?“

„Neversk manęs panaudoti šias gamtos galias. Kai kuriose Raudonosiose sektose leidžiama tam tikromis jėgomis naudotis. Tačiau mes naudotis jomis galime tik išskirtiniais atvejais. Mes neturime pažeidinėti gamtos dėsnių. Mūsų Palaimintojo Mokymas nurodo mums būti atsargiems, išreiškiant vidinius mūsų gebėjimus“.

„Lama, pasakyk man, ar tu patsai matei Rigden-Džapo?“

„Ne, aš dar nemačiau Viešpaties įsikūnijusio. Bet aš girdėjau Jo Balsą. Ir žiemą, kuomet kalnus laikė sukaustęs šaltis, rožė iš tolimojo slėnio buvo Jo dovana man. Tu tiek daug manęs klausinėji, kad matau, jog išmanai daugybę dalykų. Ką gi tu darytum, jei aš imčiau tave kamantinėti“.

„Lama, aš tylėčiau“.

Lama nusišypsojo: „Taip, tu iš tikro daug žinai. Gal tu netgi žinai, kaip panaudoti slėpiningas gamtos jėgas, ir kad Vakaruose pastaraisiais metais ir ypač per karą, kuri jūs ar kažkas iš jūsų pradėjote, buvo apreikšta daug ženklų.“

„Lama, žinoma, tokios pasibaisėtinos skerdynės turėjo paspartinti nenumatyta persikūnijimų srautą. Tiek daug žmonių mirė anksčiau jiems paskirto laiko, kad daug kas buvo iškreipta ir sudarkyta“.

„Turbūt jums nebuvo žinomos pranašystės, kurios iš anksto nusakė šias nelaimes. Jei jūs būtumėte apie jas žinoję, niekad nebūtumėte pradėję šių siaubingų skerdynių“.

„Jeigu tu žinai apie Šambalą, jei žinai, kaip naudotis slėpiningomis gamtos jėgomis, taip pat turėtum žinoti apie Namigą, Dangiškus Rašmenis. Ir tu sužinosi, kaip suprasti ateities pranašavimus.“

„Lama, mes girdėjom, kad visos Taši-Lamos ir Dalai-Lamos kelionės buvo nusakytos pranašystėse, gerokai anksčiau nei jos atsitiko“.

„Aš kartoju, kad asmeninėse Taši-Lamos menėse, jam nurodžius, buvo pavaizduoti visi jo būsimųjų kelionių įvykiai. Dažnai nežinomi keliauninkai iš svetur ima pranašauti, ir galima nugirsti bei išvysti aiškius artėjančių įvykių ženklus“.

„Tu žinai, kad prie įėjimo į didžiąją Hesar Chano šventyklą stovi du žirgai – baltas ir raudonas. Ir kai Hesas prisitartina, žirgai ima žvengti. Ar girdėjai, kad didysis ženklas neseniai apsireiškė ir daugelis girdėjo šventųjų žirgų žvengimą?“

„Lama, tu paminėjai trečiąjį didįjį Azijos vardą...“

„PASLAPTIS, paslaptis. Tu neturėtum tiek daug kalbėti. Kada nors pakalbėsime su vienu labai mokytu Geše iš Morulingo. Tas vienuolynas buvo įkurtas mūsų Didžiojo Dalai-Lamos, ir Didžiojo Vardo garsas sudaro dalį vienuolyno pavadinimo. Sakoma, kad prieš palikdamas Lhasą visiems laikams, didysis Dalai-Lama tame vienuolyne atliko

slaptą ritualą. Iš tiesų, keli lamos pradingo iš šio vienuolyno, kad nudirbtų didžius darbus.

Ten tu galėtumei rasti kai ką, kas tau yra pažystama“.

„Lama, ar tu gali man ką nors papasakoti apie tris didžiuosius vienuolynus palei Lhasą – Serą, Gandaną ir Depangą?“

Lama nusišypsojo.

„O, tai didieji ortodoksų vienuolynai. Seroje trijų tūkstančių lamų tarpe galima sutikti daug tikrų kovotojų. Daugelis lamų iš kitų kraštų, pavyzdžiui, Mongolijos, gyvena Gandane. Ten mūsų didžiojo Mokytojo Tsong Khabo sostas. Niekas negali prisilytėti prie šios didžios pasostės nesuvirpėjęs. Depange taip pat yra keletas mokytų lamų“.

„Lama, ar po Potala yra slapti praėjimai? Ir ar ten po svarbiausiąją šventyklą yra požeminis ežeras?“

Lama vėl nusišypsojo.

„Tu tiek daug žinai, kad man net atrodo, kad esi buvęs Lhasoje. Aš nežinau, kada tu ten buvai. Nėra labai svarbu, ar tu buvai ten dabar, ar kitais drabužiais. Jeigu tu matei tą požeminį ežerą, galėjai būti arba labai aukštas lama, arba tarnas, laikęs deglą. Tačiau, jeigu būtum buvęs tarnas, tu negalėtum žinoti to, apie ką man kalbėjai. Galbūt, tu taipogi žinai, kad daugelyje vietų Lhasoje trykšta karšti šaltiniai, ir kai kuriuose namuose žmonės naudoja tą vandenį savo ūkiuose“.

„Lama, aš girdėjau, kad kai kurie gyvūnai – elniai, voverės ir šakalai – prisiartina prie lamų, medituojančių Himalajų miškų olose, o beždžionės atneša jiems maisto“.

„Savo ruožtu, aš tavęs paklausiu, ar yra kas nors neįmanomo? Bet viena akivaizdu: elnias neprieis prie žmogaus mieste, nes šiose vietose, kur knibžda minios, labai retai sutiksi gerų ketinimų žmogų. Žmonijai nežinoma aurų reikšmė ir jų tam tikras poveikis; ji nesupranta, kad ne tik žmonės, bet ir besieliai daiktai turi reikšmingas ir stiprias auras“.

“Lama, mes žinome apie tai ir net pradėjome auras fotografuoti. O dėl besielių daiktų, Lama, mes taip pat kai ką žinome apie Mokytojo Sostą ir kad niekas neturi prie jo prisiliesti. Tokiu būdu, visada šalimais jaučiamas Didžiojo buvimas“.

„Jei supranti didžiai gerbiamo Sosto vertingumą, tuomet žinai ir Mokytojavimo reikšmę. Mokytojavimas yra aukščiausia jungtis, kokią tik galima pasiekti esant žemiškuose pavidaluose. Mus veda Mokytojai, ir savo mokytojų pagerbimu, mes siekiame tobulybės. Tasai, kam žinoma tikroji Guru reikšmė, neneigs relikvijų svarbos. Jūs Vakaruose taip pat saugote jums brangių žmonių portretus ir gerbiate simbolius bei daiktus, kurie priklausė jūsų protėviams ir didiesiems vadams. Todėl nevadinkite to stambeldyste, bet gilios pagarbos simboliu tam darbui atminti, kurį atliko vienas iš Didžiųjų. Ir tai ne vien išorinė pagarba, nes jei tu ką nors žinai apie psichinius daiktų

spinduliavimus, tuomet tu tikriausiai esi girdėjęs apie gamtišką magiją. Ką tu manai apie magišką lazdelę, kuri nurodo žemės gelmių turtus?“

„Lama, mes girdėjome daug pasakojimų apie savitą šios judančios lazdelės galią, kuri padėjo surasti daugybę kasyklų, šaltinių ir šulinių“.

„O kaip tu manai, kas šiuo atveju veikia: lazdelė ar žmogus?“

„Lama, aš manau, kad lazdelė – besielis daiktas, tuo tarpu žmogus pilnas vibracijų ir magnetinių jėgų. Todėl lazdelė – tai lyg rašantis pieštukas žmogaus rankoje“.

„TAIP, MŪSŲ kūne sukonzentruota viskas. Reikia tiktai žinoti, kaip tuo naudotis ir kaip nepakenkti. Ar Vakaruose kas nors žinoma apie Didįjį Akmenį, kuriame sukauptos magiškos jėgos? Ir ar tu žinai iš kokios planetos šis akmuo? Kam ši brangenybė priklausė?“

„Lama, apie Didįjį Akmenį mūsųose tiek pat legendų, kiek pas jus Čintamani atvaizdų. Nuo senųjų druidų laikų daugelis tautų mena legendas apie gamtos jėgas, slypinčias šiame keistame mūsų planetos svetyje. Dažnai tokiuose nukritusiuose akmenyse slypi deimantai, bet tatai yra niekai palyginus su kai kuriais nežinomais metalais ir energijomis, kurie kasdien gali būti aptikti akmenyse ir gausiose srovėse bei spinduliavimuose“.

„Lapis Exilis" – taip vadinamas akmuo, kurį minėjo senieji meisterzingeriai. Galima matyti, kad ir Vakarai, ir Rytai apie daugelį dalykų mąsto vienodai. Mums nereikia eiti į dykumas, kad išgirstume apie Akmenį. Mūsų miestuose, mūsų mokslinėse laboratorijose yra ir legendų, ir įrodymų. Ar galėjo kas nors pagalvoti, kad pasakos apie skraidantį žmogų kada nors taps tikrove? Jau dabar gali atskristi ir kasdieninis paštas, ir lankytojai“.

„Iš tiesų, Palaimintasis jau seniai kalbėjo, kad oru lekios geležiniai paukščiai. Tačiau kam kilnoti tokį didelį svorį, mes galime skrajoti savo subtiliaisiais kūnais. Jūs, vakarų gyventojai, svajojate užkopti į Everestą sunkiais batais, tačiau mes pakylame į tokias pačias aukštumas ir į dar aukštesnes viršūnes be jokio vargo. Reikia tiktai galvoti, pažinti, atsiminti ir žinoti, kaip sąmoningumu aprėpti visą subtiliojo kūno patyrimą. Viskas buvo nurodyta Kalačakroje, bet tik nedaugelis to pasiekė. Jūs, Vakaruose, savo ribotais aparatais galite girdėti garsus per didelį nuotolį, jūs galite pagauti net kosminius garsus, bet dar kur kas anksčiau Milarepa be jokio aparato galėjo girtėti aukščiausius balsus iš aukštybių.“

„Lama, ar tiesa, kad Milarepa jaunystėje nebuvo dvasingas žmogus? Kažin kur mes skaitėme, kad jisai netgi išžudė savo dėdės šeimą. Kaip tuomet toksai žmogus, linkęs į tūžmingumą ir net įvykdęs žmogžudystę, galėjo dvasiškai išaugti?“

„Tu teisus. Jaunystėje Milarepa ne tik išžudė tą šeimą, tačiau tikriausiai įvykdė ir daugiau sunkių nusikaltimų. Bet dvasios keliai nežinomi. Iš vieno jūsų misionieriaus girdėjom apie jūsų šventąjį, vardu Pranciškus. Dar jaunas būdamas jis taip pat įvykdė

daug nusikaltimų ir jo gyvenimas nebuvo tyras. Tuomet kaipgi jis per vieną gyvenimą galėjo pasiekti tokios tobulybės, kad Vakaruose jį gerbia kaip vieną iškiliausių šventųjų? Iš jūsų misionierių, lankusių Lhasą ankstyvesniais amžiais, mes girdėjome daug pasakojimų, ir kai kurios jūsų knygos saugomos mūsų bibliotekose. Kalbama, kad jūsų Evangelijos knygos užantspauduotos kai kuriose mūsų stupose. Gali būti, mes geriau nei jūs žinome, kaip gerbti kitas religijas“.

„Lama, mums Vakarų gyventojams, sunku gerbti jūsų religiją, nes daug kas taip sumaišyta, taip iškreipta. Pavyzdžiui, kaip gali svetimšalis, išvydęs du iš pažiūros visiškai vienodus vienuolynus, suprasti, kad viename jų išpažįstamas Budizmas, kai tuo tarpu kai kitas – aršus Budizmo priešas. Net jei įeitum į tų vienuolynų vidų, iš pirmo žvilgsnio pamatytum beveik tuos pačius atvaizdus. Todėl svetimšaliui nustatyti, svastika pasukta į priešingą pusę ar ne, taip pat sudėtinga, kaip ir suprasti, kurios ikonos budistinės, o kurios prieš Budą. Pašaliniam žmogui sunku suprasti, kodėl visiškai neraštingi, pasidavę girtavimui žmonės yra vadinami lamomis taip pat, kaip ir tu, kuris daug žinai bei esi didžiai kultūringas“.

„Tu teisus. Daugybė lamų dėvi lamų drabužius, bet jų vidinis gyvenimas daug blogesnis nei pasauliečių. Dažnai iš daugelio tūkstančių lamų atsiras tik keli, su kuriais galima kalbėtis apie aukščiausius dalykus ir sulaukti deramo abipusiškumo. Ar ne taip esti ir jūsų religijoje?“

„Mes matėme daug misionierių – galbūt jie kalbėjo ir apie tą patį Kristų, bet jie puldinėjo vieni kitus. Kiekvienas laikė savo mokymą aukštesniu už kito. Aš esu tikras, kad Isa davė vieną mokymą, tačiau kaipgi šis didysis simbolis gali būti suskaidytas į skirtingas sekatas, kurios kovoja tarpusavyje? Nemanyk, kad mes tokie tamsuoliai. Mes girdėjome, kad vienos krikščioniškos sektos dvasininkų atliekami ritualai nepripažįstami kitos. Vadinasi, pas jus turėtų būti daugybė vienas su kitu kovojančių Kristų?“

„Mūsų dykumose randama daug krikščioniškų kryžių. Kartą aš paklausiau vieno krikščionių misionieriaus, ar tikri tie kryžiai, ir jis atsakė, kad tai klastotės ir kad visais laikais netikra krikščionybė skverbėsi į Aziją, ir kad mes neturėtume tų kryžių laikyti aukštaisiais simboliais. Taigi pasakyk man, kaip mums atskirti tikruosius kryžius nuo netikrųjų? Mes taip pat turime kryžių Didžiajame Akdordžo Ženkle. Mums tatau didis gyvybės ženklas, ugnies stichijos ženklas, amžinybės ženklas. Ir niekas neprieštaraus prieš tokį ženklą!“

„Lama, mes suprantame, kad tik dvasios žinojimu galima atskirti, kas tikra“.

„Ir vėl tu atskleidi didžiųjų dalykų išmanymą. Ir vėl tu kalbi taip, kaip pasakyta mūsų galingoje Kalačakroje. Bet kaip mums plėtoti mūsų didįjį suvokimą? Iš tiesų, dvasioje mes išmintingi; mes žinome viską – bet kaip mums iškviesti tą žinojimą iš mūsų sąmonės gelmių ir nukreipti į mūsų protą? Kaip prajausti būtinas ribas tarp asketiško gyvenimo ir įprastumo? Kaip mums žinoti, kiek laiko galime būti atsiskyrėliai ir kiek laiko mes turime dirbti tarp žmonių? Kaip sužinoti, kuris žinojimas gali būti atskleistas be jokios žalos, o kurį, gal net patį aukščiausią – vertėtų perduoti, bet tik nedaugeliui? Tai visa Kalačakroje pasakyta“.

„Lama, didžioji Kalačakra praktiškai nežinoma, nes jos mokymas sumaišytas su žemuoju tantrikų mokymu. Taip, kaip pas jus yra tikrųjų Budistų ir jų priešininkų Bon-Po, taipogi yra ir pati žemiausia raganavimo ir nekromantijos tantra. Nejaugi Palaimintasis nedraudė burtų? Pasakyk man tiesiai, ar gali lama būti burtininku?“

„Tu teisus. Ne tik raganavimą, bet ir netinkamą antgamtinių jėgų naudojimą didieji Mokytojai draudžia. Bet jeigu kieno nors dvasia tiek pažengusi, kad sugeba daugelį dalykų ir moka natūraliai panaudoti bet kokią savo energiją Visuotiniam Gėriui, - tai jau bus ne burtininkystė, o aukšta pasieka, didis darbas žmonijos labui“.

„Iš mūsų simbolių, atvaizdų ir tankų tu gali suvokti, kaip veikė didieji Mokytojai; tik nedaugelis jų pavaizduoti gilioje meditacijoje. Paprastai jie veiklūs savo didžiuose darbuose. Arba jie moko žmones, arba tramdo tamsiąsias jėgas ir stichijas; jie nebijo stoti akis į akį prieš pačias galingiausias jėgas ir netgi susijungti su jomis, jei tai būtina visuotiniam labai pasiekti. Kartais galima pamatyti Mokytojus tikrame mūšyje, išskaidančius piktašias jėgas. Mes nesame žemiškųjų karų šalininkai, budistus visos mūsų istorijos eigoje puldinėjo, bet jie niekada nebuvo agresoriai. Mes girdėjome, neseniai jūsų Didžiojo karo metu abiejų kariaujančių pusių dvasininkai skelbė, kad Isa ir Dievas yra būtent su jais. Jei Dievas – vienas, tai šiuo atveju mes turėtume manyti, kad jis konfliktavo pats su savimi. Kaip tu galėtum paaiškinti šį prieštaravimą, nesuvokiamą visiems budistams?“

„Lama, karas pasibaigė. Žinoma, gali nutikti pragaištingų, tiesiog siaubingų klaidų, bet dabar visos tautos galvoja apie tai, kaip sunaikinus ne tik tai karo idėją, bet ir veikiantį materialų karo mechanizmą“.

„Tu manai, kad visas patrankas ir karinius laivus reikėtų sunaikinti? Geriau tegu jie tampa taikos ir didžio mokslo įrankiais. Aš norėčiau pamatyti didžiulius karo laivus, paverstus plaukiojančiomis įstabaus švietimo mokyklomis. Ar tai įmanoma? Kelionės į Kiniją metu aš mačiau tiek daug patrankų ir karo laivų, kad pagalvojau – jei visi šitie siaubingi gaminiai galėtų tapti aukštojo mokymo simboliais, o ne žudynių simboliais, kokį didžiulį kosminės energijos srautą patirtų mūsų pasaulis“.

„Lama, netgi nuodingoji gyvatė laikoma išminties simboliu“.

„Tikriausiai tu girdėjai seną sakmę apie tai, kaip gyvatė buvo išpėta negelti, o tik šnypšti. Kiekvienas turi būti galingas, bet kokią apsaugą tu laikytum pačia stipriausia?“

„Lama, neabejotinai dvasios stiprybės galią. Nes tik dvasioje mes stiprūs ir protu, ir kūnu. Dvasiškai susikaupęs žmogus toks pat stiprus, kaip tuzinas raumeningų atletų. Žmogus, kuris žino, kaip panaudoti savo mentalinę jėgą, stipresnis ir už minią“.

„O ŠTAI MES VĖL sugrįžom prie mūsų didžiosios Kalačakros. Kas gali gyventi be maisto? Kas gali gyventi be miego? Kas nejaučia karščio ir šalčio? Kas moka gydyti žaizdas? Iš tiesų tik tai tas, kas gilinasi į Kalačakrą“.

„Didiesiems Azarams, išmanantiems Indijos Mokymus, žinoma ir Kalačakros kilmė. Jie žino didžiąsias tiesas, kurios bus atvertos žmonijai ir visiškai perkeis gyvenimą! Vakaruose ir Rytuose nesąmoningai pritaikomi daugelis Kalačakros Mokymų, tačiau netgi toks nesąmoningas taikymas turi nuostabių pasekmių. Galima suprasti, kokių nepalyginamai didesnių galimybių atsivertų, jei sąmoningai sektume šiuo Mokymu, ir kaip išmintingai galėtų būti panaudojama didžioji, amžinoji energija, ta subtili besvorė medžiaga, kuri paskleista visur ir mums pasiekama kiekvieną akimirką. Tai Kalačakros Mokymas, šis pirmapradės energijos panaudojimas buvo pavadintas Ugnies Mokymu. Indų tauta žino apie didžiąją Agni – senąjį mokymą, kuris nežiūrint į senumą, bus Naujosios Eros naujuoju mokymu. Mes privalome galvoti apie ateitį; ir Kalačakros Mokymas, mes žinome, turi visas žinias, kurios gali būti labai naudingai pritaikytos. Šiandien yra tiek daug mokytojų – tokių skirtingų, ir tokių vieni kitiems priešišku. Ir visgi dauguma jų kalba apie tą patį, kas išdėstyta Kalačakroje.

Vienas iš jūsų dvasiškių kartą manęs paklausė: „Ar nėra Kabala ir Šambala to paties mokymo dalys?“ Jis klausė: „Ar didysis Mozė nebuvo to paties mokymo pašvęstasis ir jo įsakymų sekėjas?“

„Mes galime teigti tik viena: kiekvieno tiesos mokymo, kiekvieno mokymo apie didžiuosius gyvenimo principus ištakos yra iš to paties šaltinio. Daug senųjų budistų stupų buvo paversta Šivaitų šventyklomis, ir daugelio mečečių sienos ir pamatai paveldėti iš senųjų budistų šventovių. Bet kokia čia žala, jei visi šitie pastatai buvo paskirti tam pat aukštajam gyvenimo principui? Daugelio budistų atvaizdų uolose ištakos yra mokymuose, skelbtuose dar gerokai anksčiau iki Palaimintojo pasirodymo. Ir vis dėlto jie taip pat simbolizuoja vis tą pačią aukščiausiąją Esmę“.

„Kas atverta Kalačakroje? Ar yra ten kokių nors draudimų? Ne, Kilnūs Mokymas siūlo vien tai, kas konstruktyvu. Taip yra. Tai tos pat kilniosios jėgos, kurios yra skirtos žmonijai. Ir moksliskai paaiškinta, kaip žmonija gali panaudoti gamtos stichijų galią. Kai tau sako, kad trumpiausias kelias veda per Šambalą, per Kalačakrą, tai reiškia, kad tobulumas nėra nepasiekiamas idealas, o tik tai, kas gali būti pasiekta nuoširdžiu ir atkakliu veržimusi čia, šioje žemėje ir šiame įsikūnijime. Tai Šambalos Mokymas. Iš tiesų kiekvienas gali tai pasiekti. Iš tiesų kiekvienas gali išgirsti šauksmą „Kalagija“.

„Bet kad tai pasiektų, žmogus turi visiškai pasišvęsti kūrybiniam triūsui. Tie, kurie darbuojasi išvien su Šambala, pašvęstieji ir Šambalos žinianešiai, nėra atsiskyrę nuo pasaulio, jie visur keliauja. Labai dažnai žmonės jų neatpažįsta, o kartais jie net nepažįsta vieni kitų. Tačiau jie dirba tą darbą ne sau, o didžiąjai Šambalai; ir visiems jiems žinomas didysis anonimiškumo simbolis. Kartais jie atrodo turtingi, nors neturi jokios nuosavybės. Viskas – jiems, bet jie nieko sau neima. Taigi, jeigu tu pasišventi Šambalai, iš tavęs viskas atimama ir viskas duodama. Jei užsigeisi, tai neteksi; atiduosi su džiaugsmu, praturtėsi. Iš esmės čia ir glūdi Šambalos mokymo esmė, o ne kažkur toliuose ir paslapyse. Todėl jei žinai, kad Šambala yra čia, žemėje, jei žinai, kad viskas gali būti pasiekta čia, žemėje, tad ir atlyginta bus čia, žemėje. Tu girdėjai, kad Šambala atlygina čia ir kad atiduodant atpildas gausėja. Tai ne dėl to, kad Šambalos Mokymas palyginus su kitais yra išskirtinis, o dėl to, kad Mokymas apie Šambalą – gyvas, duotas

žemiškiems įsikūnijimams, ir gali būti pritaikytas visoms žmogaus gyvenimo aplinkybėms. Kaipgi mes galim išmokti dirbti? Kaip būti pasirengusiems visų rūšių pavedimams; kaip būti atviriams ir viską talpinantiems? Tik praktiškai studijuojant Šambalą. Kai jūs skaitote daugelį knygų apie Šambalą, kurių dalis išversta į kitas kalbas ir dalis yra neaiški, nepasiklyskit tarp didžiųjų simbolių. Netgi Vakaruose, kai kalbate apie didžius atradimus, jūs naudojate techninę kalbą, ir paprastas žmogus jūsų nesupranta, jis viską priima paraidžiui ir slysta tik paviršiumi. Tą pat galima pasakyti ir apie didžiuosius raštus ir mokslinius dokumentus. Kai kurie didžiąsias Puranas supranta paraidžiui. Kokias išvadas jie gali padaryti? Tik tokias, kurios glūdi kalbos paviršiuje, jos filologijoje, tačiau ne tas, kurios seka iš panaudotų simbolių prasmės. Išorės ir vidaus harmonijos galima pasiekti tiktai studijuojant Kalačakrą. Tikriausiai tu matei Kalačakros ženklus gana atokiose dykynėse ant uolų?“

„Kažkieno ranka išraižė piešinius akmenyse ir ant uolų iškirto Kalačakros rašmenis. Iš tiesų, iš tiesų tiktai per Šambalą, tik per Kalačakros Mokymą galima trumpiausiu keliu pasiekti tobulumą“.

„Kalagija, Kalagija, Kalagija! Ateik į Šambalą!“

Po šių žodžių mūsų pokalbis įgavo dar daugiau grožio ir slėpingumo. Jame atsirado ta gaida, kuri pakylėja žmogaus siekius. Kalbėjome apie Kailašo Kalną, apie atsiskyrėlius, kurie lig šiol gyvena to stebuklingo kalno olose pripildydami erdvę savo žadinančiu tiesos šauksmu.

Paskui mes kalbėjome apie Tą Vietą, kuri yra į šiaurę nuo Kailašo...

Atslinko sutemos, ir atrodė, tarytum visas kambarys prisipildė naujos prasmės. Ant blizgančio šilko nuostabiai išsiuvinėtas Čenrezo paveikslas, kabėjęs virš lamos galvos, ypač reikšmingai žvelgė į mus iš viršaus. Dabar tokių paveikslų jau nepamatysi Tibete.

Greta šio paveikslo kabojo kitas, taip pat retas savo didybe. Jame buvo pavaizduoti Amitaba ir Viešpats Buda, kaip visuomet ištvermingas, su savo nenugalimu žaibo ženklų – dordže rankoje. Nuo kambario altorėlio šypojojosi Dolma, Baltoji Tara.

Iš šviežių fuksijų ir violetinių jurginų puokštė sklido gaivinanti gyvybės jėga. Greta švietė Galingojo, Nenugalimojo Rigden-Džapo paveikslas, ir Jo buvimas vėl priminė mums slaptąją Vietą šiauriau Kailašo. Tankos kampuose buvo išdėstyti keturi labiausiai reikšmingi atvaizdai. Apačioje buvo Rigden-Džapo įpėdinis su indų panditu, vienu iš pirmųjų Kalačakros aiškintojų. Viršutiniuose kampuose buvo du Taši-Lamų atvaizdai – kairėje trečiasis Taši-Lama, Pan-Čen Pal-den Ie-še, kuris atnešė pirmąsias žinias apie Šambalą. Dešinėje buvo dabartinio Taši-Lamos figūra, kuris neseniai paskelbė naują maldą Spindinčiosios Šambalos garbei. Tankos centre buvo patsai Rigden-Džapo, o jo sosto pagrinde švietė Ak-očir- Ak-Dordže – Gyvenimo Kryžius. Žmonių legionas susirinkęs priešais Rigdeno sostą; ko tik ten nebuvo! Ladakietis su aukšta juoda kepure; kinas apvalia kepure, iš viršaus padabinta raudonu

rutuliuku; indas baltu apdaru; musulmonas baltu tiurbanu. Čia kirgizai, buriatai, kalmukai, ten mongolai savo būdingais drabužiais.

Kiekvienas jų siūlo Viešpačiui geriausias savo žemės dovanas: vaisius ir grūdus; audinius ir ginklus ir brangiuosius akmenis. Niekas nevertė tų tautų, jos savo noru atėjo iš visų Azijos kraštų ir apsupo Didįjį Karį. Galbūt jos buvo jo nukariautos? Ne, jos artinosi prie jo ne nusižeminusios. Tautos artinosi prie Jo, kaip prie savo pačių, prie savo vienintelio Valdovo. Jo ranka didingu Liūto-Sange mostu rodė į žemę: ant žemės tvirtynės Jis davė priesaiką visad statyti tvirtai.

Nuo kvapniųjų smilkalų priešais paveikslą kilo melsvos gijos, skleidėsi ir vingiavo, išrašydamos paslaptingos senzaro kalbos ženklus.

Ir jeigu tas, kuris nepažįsta Didžiosios Tiesos, pažeistų šiuos ženklus, tai jie susilietų ir ištirptų erdvėje.

Talaj-Pcho -Brang, 1928 m.

***

PASTABOS

Agni - ugnis

Azaras - Mahatma, Didžioji Siela

Guru - Mokytojas

Druidai - senovės keltų žyniai

Issa - Jėzus Kristus

Kabala - mistinis judėjų mokymas

Karma - kosminis priežasties-pasekmės dėsnis

Lapis Exilis – klaidžiojantis akmuo

Puranos - šventosios indusų knygos, kuriose užrašytos legendos ir mitai. Pačios ankstyviausios iš jų yra iš 2-osios pirmojo tūkstantmečio pusės

Taši-Lama arba Pančen –lama – antrasis po Dalai Lamos lamaitų religijos Tibete hierarchas

Pranciškus Asyžietis (1182-1226 m.m.) – italų šventasis ir pamokslininkas, pranciškonų ordino įkūrėjas

Czon-ka- ba (1357-1419 m.m.) geltonųjų kepurių sektos Tibete įkūrėjas.

www.yogi.lt